

A boszorkány tudománszerzése

Hát én valamikor, mikor még kanász voltam, szógátam egy tudákos kanásmesternél. Eccer odahít a tudákos ember, Miskovics Jánosnak hitták őtet, oszt aszongya:

– Te Laci, akarná te tudákoságot tanulni, mert ilyen jó kanásznak, jó dudásnak tunni kő' ám a boszorkányágot.

– Hát nem bánom – mondtam – én megtanúhatom.

Első íjje a keresztúthó' a boszorkányfáhó' köllött mennem. Aszonták, bármi gyün, nem szabad megijedni, csak kő' tartanom a fát. Így e. No, én ki is mentem első íjje. Amint fogom a fát, gyün ám egy éktelen nagy kan disznó. No, mondok, a fene essen belé. Hát csak gyütt ám nekem nagy sebbel-lobbal. Folton-folvást fő' akart lökni. Fújt, kapart, kaparódzott is, gyúrt a földbe. Én csak hattam itet. Amint gyúrt a földbe, folton mondta. Így e: „Kanprittyá, tikin, tuka, tukk, tukk, tukk.” E' mán osztán lecsendesedett egy kicsit, oszt gyütt ám egy fene nagy bika. E' meg a szarvával el akart taszítani. Ez is fújt, ugrált körülöttem veszettül, de mondok: „csak, nem ijedek meg tüled!” Azí' fitem ám! Hát ez is lecsendesedett egy kicsit, már örültem, hogy víge van mindennek, hát gyütt ám egy nagy fene fekete kutya. Ugrált nekem, hú, mondok, ha ez a veszett el nem pusztít, hát akkor semmi se. Hát ee nem pusztított, de úgy megijesztett, hogy elég vót a bajom.

Ezután gyütt ám még csak az igazi! Egy fene veszett madár röpút felém. De akkora vót, mint egy ló. No a fene a dógát! Hát háromszó' megkerülte a madár a fát, leszállt a disznó, a bika meg a kutya mellé, oszt csak megrázkódtak mind a nígyen, hát három boszorkányember, a negyedik boszorkányasszony vót. A disznó a naszvadi kanász, vagyis az én gazdám vót. A bika, az a bátorkeszi gulyás vót. A kutya az ógyallai boszorkányasszony, a madár meg a madari kanász vót.

Hát így az első próbát kiálltam. A tudákos gazdám aszonta, ha eegyün az éfél, hát meztelen tűzre kő' únöm. Oszt bármi lesz, aszongya, ne fíjek. No mondok, én nem is fílek. Hát egy fene, gondútam magamba', ha kiátam az első próbát, kiállom a másikat is. Hát el is gyütt az éfél, oszt csak leútem a tűzre. A gazdám már előtte cint és ólmot olvasztott essze, oszt odatta, hogy ezt meg, ha a tűzön ülök, boszorkányustor nyelemre öntsem rá és kalapáljam. Hát úgy is csináltam. Ahogy elütötte az éfélt, gyüttek ám az emberek be a kürtön nagy tűzjee – lánggal. Hát bizony én csak vertem a boszorkányustort. Így e! Hát kiálltam a második próbát is.

De osztán valahogyan megtudta az apám, hogy én mit csinállok, oszt elvitt attú' a tudákos embertú'. Hát azér' valamit kitanútam, no, de hát ez még nem minden. Söprűn repűni is tudtam, de hát le kölött vóna tennem a harmadik próbát is. Most már nem töröm magam annyira, meg akkoriba se, inkább csak dudáni szerettem a boszorkányoknak.